

A császkáló múmia titka

Prof. Turkász Ödömér, a híres egyiptológus megvakarta ritkás hajzattal borított fejét, és kackiásan felcsapott rá egy éjjeliedényt. A becses tárgy a bázisául szolgáló sátor állandó tartozéka volt, ugyanis a professzor szégyenlős, és lusta ember lévén a sivatag figyelő szemei előtt nem volt hajlandó a szükségét végezni. A kübli a prof. híres szétszórtságának áldozatává válva így fejfedői minőségben képviselte a Magyar Iparművészetet.

– Pista! – kiáltott ki sátrából a jobbkezének tartott egyetemi hallgatónak.

Pista nagyon szívesen hallgatta az Egyetem nevű, manapság roppant sikeres zenekar dalait, így joggal hívhatta magát egyetemi hallgatónak. Egyébiránt négy évig valóban járt egyetemre Valagvégpusztán moslékért a konyhára a disznóinak. Iskolázottsága kimerült a nyolc általános iskolai tanulmányokban, ugyanis sikerrel elvégzett négy első és négy második osztályt. Mint segéderő, remekül bevált, a professzor minden utasítását szinte maradéktalanul végrehajtotta. Mindeközben sok vizet nem zavart az ásatáson, ugyanis jóformán csak boron élt. Ez a tény még nagy szerepet játszik történetünkben.

Kezdjük talán az elején.

Turkász professzor hatalmas felfedezés előtt állt. Ősi hieroglifákat tanulmányozott reggelizés közben, mikor a megértés fénye az ábrákra vetült. Úgy vélte megtalálta III. Sósborszesz fáraó rég elveszettnek

hitt sírhelyét. Volt egy nagy akadály a annak, hogy feltárásokat végezhesen Egyiptomban. Ez a pénz volt, illetve annak hiánya, így a roppant népszerű közösségi finanszírozás eszközéhez nyúlva végiglátogatta rokonait és munkatársait kisebb-nagyobb összegeket tarhálva. Alacsony költségvetésű expedíció lévén csak a legszükségesebb dolgokat vitte magával. Egy ásót, egy vakolókanalat, ecsetet, éjjeli edényt és két kiló kolozsvári szalonnát csomagolt az útra.

A tervek szerint, tekintettel a szűkös anyagi kerekre, stoppal indul el a kikötőbe, ahol hajóra szállva kel át Egyiptomba. A puritán utazás szinte eseménytelenül indult, eltekintve attól a kisebb balesettől, ami egy esetben stoppolás közben érte. Egy figyelmetlen kerékpáros átgázolt a lábán, ezért a közeli kocsmában egy pohár pálinkával nyugtatta idegeit. Itt jött be a képbe Pista, aki a kocsmában jeles vendégeként még a leltárkönyvben is szerepelt, mit berendezési tárgy. Empátiájának és a prof. bőkezűen fizetett pálinkáinak hatására elszegődött segéderőnek az expedícióhoz.

Az Egyiptomba induló hajóra való feljutás nehézségekbe ütközött, mivel egy világjárvány tombolt, így a beutazáshoz oltási bizonyítványokra volt szükség. Ez sajnos nem állt rendelkezésükre, de Pista roppant leleményesen egy közeli piacon jutányos áron beszerezte az okmányokat.

Ásatási engedélyeket csak a minisztérium adhat ki kellő javadalmazás fejében, ezért az expedíció,

kikerülve a hivatalos utat, turistáknak álcázva jutott be a leendő ásatási területre, ahol titokban álltak neki a munkának. Mivel szállodai szolgáltatást pénz híján nem vehettek igénybe, és sátor sem volt a málhájukban, így ismét Pista leleményessége segítette ki őket a bajból. Még aznap állt a két sátor a sivatagban. Azóta is legendák keringenek az őslakos törzsek körében a mosott ruhák réméről, aki felfalja a szárítóra kitett fehérneműket.

Több napos kőkemény kutatómunka eredményeképp meg is lelték az elveszett királysírt. Turkász professzor könnyeivel küzdve bontotta ki a befalazott bejáratot. Pista eközben szotyihéjat köpködött a padlóra és vidám hangulatban töltötte magába a közeli faluból beszerzett erjesztett italt. A 3500 éve, május 6. 15:23 óta pihenő sírt megkímélték a sírrablók. Eredeti pompájában tárult eléjük III. Sósorszesz fáraó sírja. Koporsója foglalta el a terem közepét, körben a falakon festmények ábrázolták a túlvilág urait. Használati eszközök álltak halomokban a kamra sarkaiban. Pistának másnapra valahonnan új borospohárkészlete is lett, amire roppant büszke is volt.

Nem részletezem azt a sok nehézséget, amivel szembe kellett nézniük ahhoz, hogy a múmiát az elsődleges vizsgálatokra használatos sátorba szállítsák. Mindenesetre sikerrel járt a művelet és III. Sósorszesz gyolcsaiba burkolva a prof. sátrába került.

Itt jutunk el a történetben ahhoz a ponthoz, mi-

kor éjjeliedénnyel a fején Turkász professzor Pistát szólította. Ugyanis a múmia eltűnt a sátorból. A professzor racionális elme volt, de ebben a zaklatott idegállapotban hajlamossá vált túlvilági erők jelenlétére is gondolni. Talán visszatért a sírjába? Ki tudja? Furcsa dolgok történnek, mióta a sírt megbontották. Tegnap például az elrejtett üveg pálinkája is eltűnt. Mikor Pistának említette az eltűnt pálinka esetét, ő joviális vigyorral az arcán túlvilági erőkre gyanakodott két csuklás között.

Azonnal rohantak a sírhoz meggyőződni arról, hogy nem sétált-e vissza nyughelyére a nyughatatlan fáraó. A sír üres volt, csak szétköpködött szotyihéjak heverték a padlón. A professzor teljesen összetört, az évszázad felfedezése volt az övé, de a bizonyíték eltűnt. Pista is roppant szomorú volt, mert tegnap elfogyott az ital, amit a faluban beszerezett. Egyébként is nehéz napja volt, mivel az ivócimboráját, akivel megismerkedett ittasan, egy talált üveg pálinka elfogyasztása után rejtélyes bal eset érte. A professzor sátrában talált rá kötésekkel a testén. Mivel születetten emberséges volt, így a közeli ispotályba vitte szegény embert, és egy szabad ágyba fektette. Ő mindig bízott az egészségügyben, mivel nem akadt dolga velük soha.

Dr. Samuel Vaklégy, a Kumbalimba tábori kórház orvosa reggeli vizitje alkalmából a járványügyi előírásoknak megfelelően három beteget is halottnak, és egyúttal a Covid áldozatának minősített. Volt közöttük egy nagyon rossz állapotú, rongyokba tekert ismeretlen páciens is. Ő egy jeltelen sírba került a faluszéli temetőben.

III. Sósbornesz fáraó eltűnt múmiája sohasem került elő. Így lett az évszázad felfedezéséből az évszázad rejtélye.

A Szent ember

Belső-Ázsia 4900 méterrel a tengerszint felett.

Jarlung Campo szurdok.

Harmadik hete küzdök a felszerelésem súlyával a Himalája ritka levegőjében. Lassan kiérek a szurdok félelmetes szorításából, ahol a hideg légáramlatok szinte a csontomig hatolnak. Hosszú, fáradságos út áll mögöttem, de a célom már közel van.

Korunkban kevés szó esik, az is csak érintőlegesen, a lélek hatalmáról, erejéről. Egy élő legenda nyomait kutatva jutottam el a Himalája e távoli szegletébe. Híre ment, hogy él egy kivételes képességekkel megáldott, szent ember Tibetben, egy eldugott kolostor falain belül. Utam során szinte mindenhol belebotlottam a róla szóló hihetetlen történetekbe. Indiában meséket szóttek emberfeletti képességeiről. Állítólag a távoli hazájából magával hozott tapasztalatokat kamatoztatva a testi funkcióit minimalizálni tudja a hit erejével. Mesék szólnak arról, hogy mindenfajta élelem híján is heteket képes átvészelni a nélkül, hogy látható károsodásokat szenvedne. A hideg éjszakákat is kibírja a szabadban kihűlés nélkül. Belacs rinpocse egy élő legenda a világ ezen szegletében. Azon elhatározásomat, hogy felkeresem, tettek követték, és elindultam, hogy megtudjam, ki ő és honnan bukkant fel, valamint mi a titka a rendkívüli képességeinek.

A szurdokból kiérve egy hegyorom tetején meg is pillantottam a Hulla-la kolostort, mely felhők fáty-

lába burkolódzva igazán pompás látványt nyújtott. Imamalmokat forgatott a szél és távoli mormolás hallatszott, ahogy a papok az imáikat kántálták. Közel egy óra caplatás után már a kolostor udvarán álltam. Egy kisebb procedúrának is beillő üdvözlés után a szent ember elé vezettek. Belacs rinpocse egy kőemelvénnyel ült szinte meztelenül és a távolba révedt a tekintete.

Kőrösi Csoma Sándor könyvével a kezemben meghajolva léptem a rinpocse elé.

– Namaste – köszöntöttem a szent embert, és Kőrösi tibeti-magyar szótárát lapozgatva kérdeztem meg tőle tört tibeti nyelven: – Szent rinpocse, kérlek, áruld el titkodat. Ki vagy és honnan érkeztél, honnan ez a szent tudás?

A rinpocse tekintete visszatért a távolból, rám vetette és válaszra is méltatott.

– Kovács Béla vagyok, Budapest III. kerületében születtem anyám jóvoltából.

Ezután behúzott a keze ügyében tartott pálinkásüvegbe és tekintete ismét a távolba révedt.

Állásinterjú

– Jó napot kívánok! Az állásinterjúra jöttem, Dr. Nagy vagyok – köszönt az íróasztala mögött pöffeszkedő Fellegváry Töhötöm igazgató úrra a jövevény. Fellegváry fel sem pillantva az íróasztalán heverő papírhalomból az asztallal szemben álló székre mutatott.

– Foglaljon helyet! – mondta.

– Köszönöm – szólt Dr. Nagy és megpróbálta természetes testét belepréselni a székbe. Ez nem ment könnyen, hiszen közel két méter magas volt és nyomott vagy százötven kilót. Egy hangos recsegnéssel a gyengébb megadta magát, a szék idomult az alkatához.

– Mint tudja – kezdte monológját Fellegváry úr –, a Törkölytaposó Tröszt igazgatói asszisztenst keres. Roppant összetett és szerteágazó tudást igénylő beosztásról van szó. Miből gondolja, hogy ön az ideális jelölt a munkakör betöltésére?

– Kérem tisztelettel, az egyik leghasznosabb tulajdonságom, hogy szinte láthatatlanná tudok válni a környezetem számára. Talán joggal feltételezem, hogy ebben a bizalmi állásban ez nem elhanyagolható szempont.

– Értem – mormolta halkán Fellegváry úr és most először felpillantott a jegyzeteiből, majd tátva is maradt a szája. – Hiszen maga vörös! – lehelte, mikor szóhoz jutott a döbbenettől.

– Na, de kérem! A politikai irányultság nem volt

feltétele az állás betöltésének – háborodott fel Dr. Nagy.

– Félreértett – találta meg elvesztett hangját az igazgató –, én a testét borító szőrzet színére gondoltam.

– Amennyiben az állás ezen múlna, befesthetem kékre is – vette el az élet a beszélgetésnek Dr. Nagy.

– Nem is tudom, előnyösebb lenne-e – gondolkodott hangosan Fellegváry –, szerintem mindkét esetben meghökkentő az ön testét borító szőrzet, ha vörös, ha kék. Talán egy ritka betegség sújtja önt?

– Igen, kérem. Maga egy látnok – válaszolta Dr. Nagy –, májcsúcszsugori gyulladásom van.

– Attól szőrös?

– Nem, attól csak ideges és sűrűn szomjas vagyok. A szőrzet a születésem óta elkísér engem.

– Rendben. Akkor talán térjünk is rá az ön képességeire. Mondja, a doktori címét miből szerezte?

– Tudja, egy alkalommal nagyobb összeget nyertem a félkarú rabló nevű üzletágban és ezt investáltam be az ecseri piacon Gazsinál. Szerintem jutányos áron számolta fel.

Fellegváry felhúzta az enyhén remegő szemöldökét és kissé bosszúsan érdeklődött tovább.

– Mondjon, kérem, pár szót magáról.

– Mit is mondhatnék magamról? Először is együttműködőnek tartom magam. Ha kérnek, szívesen beszállok munkatársaim ütlegetésébe, rugdosásába. Elég jó referenciáim vannak. Láttam már, hogy más hogyan dolgozik, de legalábbis mentem el

olyan mellett, aki dolgozott már valahol. A későbbiekben, mint vezető is jól el tudnám látni a feladataimat. Sokkal jobban, mint egy rézdrót. Szabadidőmben vadgesztenyét szelídítek. Azt hiszem, dióhéjban ennyi – fejezte be Dr. Nagy.

Fellegváry kihúzta az íróasztala fiókját és egy üvegcséből két pirulát rázott a tenyerébe, majd remegő kézzel nyúlt egy pohár vízért. Mielőtt lenyelte volna a pirulákat, még megkérdezte a jelöltet.

– Fizetési igénye?

– Az van – mondta Dr. Nagy.

Fellegváry majdnem megfulladt a nyelőcsővében tartózkodó gyógyszerektől és szinte üvöltötte.

– Na, menjen maga a francba!

– Nem kell mindjárt durvának lenni – mondta Dr. Nagy. – Esetleg mondhatta volna azt is, hogy az igazgatói asszisztensi állást nem kapom meg. Netán törkölytaposásra nem alkalmazna? Elég nagy a lábam – és felmutatta hatalmas, szőrös talpait.

– Takarodjon innen! – kiabálta Fellegváry úr lila fejjel.

Dr. Nagy bánatosan hagyta el az épületet, és kivándorolt Amerikába, ahol a turisztikai iparágban helyezkedett el nagy sikerrel Bigfoot művésznéven.

A Magyar McGyver

Nem a legkellemesebb, ha az ember olyan helyzetbe kerül, ami a mindennapok monoton egyformaságából kizökkenti.

El is mesélem nektek, hogy mi is történt ma velem.

Minden bizonnyal ismerős szituáció, ha egy számotokra fontos dologban egy hivatalos szervnél el kell járni.

Ebben az esetben az ember - lehet bármilyen pozícióban az életben - úgy érzi, hogy ki van szolgáltatva az eljáró szerv tekintélyének.

Ez volt az alapeset a kis történetünk kezdetén.

Tehát szépen kikeráztam magam. Vasalt ing és nadrág, csodásra fényezett, fekete, cügos cipő. Meg kell, hogy jegyezzem, ez a cipő a szekrényem foglya volt szinte életfogytiglanra. Soha nem hordtam, de erre az alkalomra kiválóan megfelelt.

Reggel jegyet váltottam a megyeszékhelyre induló vonatra, és abban a tudatban indultam el, hogy lehengerlő a megjelenésem.

Így is lehetett, mert az ügyintéző hölgy kellemes csalódást okozott. Kedves és konstruktív volt. Tehát a nap ragyogott számomra a felhők függönyén át is.

Eltelve a jól végzett nap boldog tudatával siettem a vasútállomásra, hogy az első vonattal haza tudjak érni.

Most jött a döbbenet... a gyönyörű, fekete, ritkán hordott, cügos cipőm talpa összeveszett a felső rés-

szel, és levált róla. Nem kicsit... Nagyon!

Majdnem hasra is estem. Na, ez frankó...

Mindenhol emberek, én meg, mint aki betojt... még lépni sem bírok.

Se egy pótcipő, „miért is lenne”, se szigetelőszalag. „Azzal mindent IS meg lehet javítani” Na, most mi lesz?

Áttúrtam a táskámat, hátha lelek valamit, amivel megreparálhatom a cipőmet. Semmi... Hallelúja... még jó, hogy volt pandémia. Egy maszkot találok, amelynek a gumijával szép masni segítségével rögzítem a talpat.

Szép..., de nem eléggé. A gumi fehér, a cipő fekete. Kínos... kiröhögnek.

Fény gyúlt az agyamban, hiszen nemrég esett az eső, és ős van. Felvettem egy nedves falevelet a földről, és a gumit eltakarva rátapasztottam a cipőre. Probléma megoldva. Az már csak nem feltűnő, ha rátapad a cipőmre egy falevél.

Vidáman, füttyörészve sántikáltam a vasútállomás felé, arra gondolva, hogy ha megszárad, a levél leesik és láthatóvá teszi a Magyar McGyver művét.

Nem számít. Addigra hazaérek.

Faluhelyen meg elmegy... ott mindennapos látvány az ilyen.

Dimenziókapu

Limlom bácsi megvakarta a feje búbját és tanács-talanul nézett az előtte magasodó kupacra.

A kupac tartalma meglehetősen vegyes volt. Törött, műanyag kerti székek, dobozok, régi gáztűzhely és még ki tudja, mi minden alkotta.

Az évek során a „Jóleszmégvalamire” elv alapján gyűlt össze és most meg kell szabadulnia tőle.

Limlom bácsi törvénytisztelő ember volt, és mivel a helyi önkormányzat rendeletileg felszólította egy levélben a szerintük túrhetetlen állapot felszámolására, eleget szeretett volna neki tenni.

A megvalósítás viszont akadályokba ütközött. Legfőbb akadály a nyugdíj volt, nem mintha nem kapott volna, kapott, csak keveset.

Filozofikus hangulatában arra a következtetésre jutott, hogy nézőpont kérdése az egész. Kinek kevés? Neki épp elég ahhoz, hogy pufajkában a napi zsíroskenyerét majszolva megéljen. No, de arra már tényleg kevés, hogy elvitesse a kupacot a személtre rakó helyre.

Gondolkodott azon is, hogy elássa a kertben, de akkor mit csinál a földdel? Ezt az ötletet elvetette és erősen gondolataiba merült.

Egyszer csak fény villant az agyában. Épp tegnap látta, hogy egy az utcában elhaladó teherautó platójáról a háza előtt álló diófa mellé leesett egy palódarab, de mire kiment volna érte, hogy áldozatot mutathasson be a hideg kályhának vele, addigra

eltűnt onnan.

Limlom bácsi olvasott ember volt, rengeteget olvasott, mielőtt eltört volna a szemüvege. Ez már vagy két éve lehetett, de azóta sem tudott egy másikra összespórolni.

Gyanította, hogy egy dimenziókapu lehet a diófa mellett. Zavaros gondolatai, amire ráerősített a már elfogyasztott fél liter pálinka, amit ő maga főz bármiből is, amit talál, erre a következtetésre juttatta.

Próbaképpen este felé kivitt az út mellett álló diófa mellé egy három lábú műanyagszéket és egy fa lőszeres ládát, majd betakarózott a hideg szobájában négy paplanba és álomba merült. Reggel csodálkozva látta, hogy eltűntek a kirakott holmik a fa mellől.

– Igen – dörmögte –, minden bizonnyal egy dimenzió kapu van ott.

Az elkövetkező két nap alatt az udvaron lévő kupac teljesen eltűnt köszönhetően Limlom bácsi szorgalmas munkájának és a dimenziókapunak. Egy dolog azért feltűnt neki. A diófa mellett megszáporodtak a keréknyomok, mintha rendszeres vendég lett volna ott egy autó. Limlom bácsi meg is állapította magában, hogy valószínűleg ennek a hatására nyílnak meg a kapu.

Mikor este reszketve a dunyha alá bújt, elgondolkozott azon, hogy vajon abban a másik dimenzióban milyen lehet az élet. Az volt a meggyőződése, hogy ennél csak jobb lehet.

Másnap este készített egy zsíroskenyeret, fogta a

kis karosszékét és egy szebb élet reményével telve kiült a diófa mellé, hogy a dimenziókapu segítségével eljusson egy boldogabb világba. Minden esetre vitt magával egy üveg pálinkát is a hideg ellen, amit gumicsizmából főzött magának. Összehúzta magán a pufajkáját és szorgalmasan iszogatót a hideg ellen.

Másnap reggel egy arra járó munkába igyekvő találta meg Limlom bácsi merev hulláját a széken a diófa mellett. Arcán boldog mosoly ült. Lehet, hogy a pálinka hatása, viszont az is lehet, hogy egy boldogabb dimenzió fogadta magába.

Rejtélyek kalandorai

Átlagos hétfő munkába menet. A buszmegállóból a gyár felé igyekvő tömeg egy zombifilm statisztákkal spékelt jelenetére emlékeztet.

Másnaposan, az elkerülhetetlenbe beletörődve vánszorog a nép munkába. Egy dolog van, ami kisé érdekesebbnek ígérkező nappá teheti a mait. Megjönnek az új felvételis dolgozók. Bár a felhozatal egyre gyengébb, de mint mondani szokták, a lepényhal meg utoljára. Hátha... hátha lesz köztük, aki munkaképes.

Az ebédlő felé veszem az irányt, ahol a kávérobotok állnak tömött sorokban, hogy nedvükkel megpróbáljanak életet lehelni belém. A kávé pocsék, mint mindig, de megadja az illúzióját a serkentő nedűnek. Körbe nézek, mert itt szokták gyülekeztetni a HR-es kolleginák az újakat. Vannak éppen elegenden. Vagy húsz emberke ücsörög kisebb klikkekbe rendeződve az asztalok körül. Nem túl meggyőző a felhozatal.

Jelenleg középvezetőként dolgozom a cégnél, tehát nekem kell majd velük a gyakorlatban megbirkózni. Persze a kötelező tesztek után megmaradt öthat fővel. Ugyanis ennyi szokott a rostán átcsúszni. A teszt nehéz. Például olyan kérdések vannak, hogy ha húsból tízet kivonsz, akkor az eredmény kevesebb-e húsnál? Na, ez nem soknak megy. Akinek meg sikerül, azzal kínlódhatok én. Példaképp felhoznám bioritmus kollégát. Sajnos a nevére már

nem emlékszem, mert olyan sokáig nem örvendeztetett meg a jelenlétével minket.

Nos... bioritmus kolléga éjszakai műszakban kezdett volna, de nem jelent meg munkavégzés céljából. Mint másnap kiderült, miután betelefonált, nem állt át a bioritmusa az éjszakai munkavégzésre.

Viszont volt egy ötlete. Kedden megpróbál fent maradni éjfélig, szerdán hajnali kettőig, csütörtökön pedig felveszi a munkát, hátha sikerül reggelig kibírnia. Nem szép dolog tőlem, de én nem kértem belőle.

Visszatérve a valóságba megütötte a fülemet két leendő kolléga párbeszéde, amit egy keresztretjvény felett folytattak.

- Te Józsi! Mi az? Ritka női név, négy betű.

- Béla - felelte erre Józsi, és nagyon tudós arcot vágott.

Te jó ég! Hosszú lesz ez a nap.

Ciprián úr

– Jó napot! Maga a Covid osztályra jött? – kérdezte az unott képű, valószínűleg kényszer szülte egészségügyi alkalmazott. Az amúgy csinos arca tükrözte undorát munkája és amúgy az egész világ irányában.

– Nem, kérem szépen. Hoztak – mondta Ciprián úr, akit valóban mentő hozott a kórházba erős légszomjából kifolyólag.

– Na, nézzük csak a papírokat! – hajolt át a pult felett a kis hölgy tekintélyes méretű kebleit kirakattizálva a mentőápolónak, aki táguló pupillával adta át neki a kért iratokat.

– Szóval, erős légszomj és száraz köhögés – szónokolt, igen, ez valóban Covidnak tűnik, amit a teszt is meg fog erősíteni.

– Kérem szépen, én meguntam az életemet, ezért lehetnek ilyen tüneteim – mondta Ciprián úr.

– Mi maga, orvos? – kérdezte a hölgyike.

– Nem, kérem, favágó.

– Akkor mit okoskodik itt nekem? – mondta megvetően nézve Ciprián úrra.

– Vigyék az elkülönítőbe! – szólt a beteghordóknak, akik megfogva a Ciprián úr nyakán a kötelet, amit azért kötött oda, hogy véget vessen az életének, vonszolni kezdték a guruló hordágyon a liluló fejű Covid fertőzöttet.

Patika

Na szóval, úgy döntöttem, hogy nem megyek orvoshoz. A napok óta múlni nem akaró fejfájásom pedig okot adott volna rá, de ebben a vírusveszélyes helyzetben bejutni a körzeti orvoshoz nehezebb, mint a Fehér Házba.

Ezért a nap mint nap agyamat ostromló reklámok hatására inkább a patikába mentem, megkérdezni gyógyszerészemet.

Felvettem a kötelező maszkot a gázálarc fölé, majd szorosra húzva magamon a vegyvédelmi felszerelés csatjait elindultam.

Kedves arcú hölgy fogadott, és mosolyogva kérdezte:

– Mit adhatok?

– Fejfájásra kellene valami gyógyszer – mondtam neki, és vártam a kín végét jelentő csodaszert.

– Van ez a fehér, ez jó nagyon – mondta.

– Mellékhatások tekintetében? – jutott eszembe a reklámok ajánlása.

– Gyenge hasmenés.

– Arra esetleg tud valamit ajánlani? – kérdeztem meg, mert nem biztos, hogy jobb pelenkában graszálni, mint fejfájással.

– Ezt a pirosat ajánlom, de gyenge szédülés előfordulhat mellékhatásként.

– Szédülésre esetleg valami? – kérdeztem már kissé ijedten.

– Ez a zöld remek rá – mosolygott.